

M 302 647

SUSANNA
BAILEYOVÁ

Vydří měsíc

FRAGMENT

Třináctá kapitola

Když mě hlad donutí jít dolů, je černočerná tma. Svit měsíce dopadá na oprýskané zbytky kytary na kuchyňském stole. Reflektor na místě činu. Je tam i lahvička lepidla na dřevo. Zabolí mě u srdce kvůli mámě, která by nás všechny tím lepidlem poslepovala zpátky, kdyby to jen šlo. Znovu mám pocit, že se nenávidím.

Udělám horkou čokoládu do hrnků, vezmu balíček sušenek a jdu ji hledat. Je schoulená na gauči v obýváku a zírá na televizní obrazovku na nějaký pozdní pořad, který nemá ráda. Podávám jí hrnek čokolády. „Opatrně, je to horké,“ varuju ji, jako by byla dítě, kterým jsem kdysi byl já. Kterým pořad jsem.

Ovine kolem něj svoje ruce, foukne na hladinu a usměje se na mě. „Ohledně toho předtím,“ pronese. „Já to chápu. Opravdu. Chápu to. A je mi to líto, Luku. Za to, že jsem, však víš. Že se mi nevede líp.“

„Ne,“ opáčím. „Není to tvoje vina. Táta. Nebo cokoliv z toho. Nic si z toho nedělej. Choval jsem se jako idiot.“ Vracím se ke dveřím dřív, než stihne říct cokoliv dalšího, dřív, než stihne nesouhlasit. Nebo souhlasit. Dřív, než uslyší věci, které neříkám nahlas. „Dojdu zas pro tu knihu, jo?“ řeknu a nečekám na odpověď.

Než jdeme spát, jsem už cosi jako odborník na námořnické legendy a nejspíš jsem až příliš nadopovaný cukrem vzhledem k tomu, že jsem snědl celý balíček sušenek, ale večeri ne. Ale ohledně Vydřího měsíce nejsem o nic moudřejší.

Nějak se mi podaří okamžitě usnout. Mé sny jsou plné zlověstných lidí měnících se v tuleně a výkřiků námořníků, kteří v rozbouřených vodách hledají své ztracené lodě, ztracené milované nebo své ztracené duše. Kousky červeného Stratocastera se mísí s burácejícími vlnami a končetinami, které se ohánějí kolem sebe. Mizí z dohledu. Mezi tím vším poskakují a hrají si obří vydry a na obloze visí obrovský černý měsíc jako hrozba.

Meg se objeví až v polovině dalšího odpoledne. A nepřijde ke dveřím jako normální člověk. Objeví se u kuchyňského okna a zaklepe na sklo. Pak si jde sednout obkročmo na zídku k zahradní brance a netrpělivě pohupuje nohama. I když to jsem *já*, kdo čeká už několik hodin na *ni*. Je to naprosto nejotravnější člověk, jakého jsem kdy potkal.

Popadnu batoh s proviantem, který mám připravený už od snídaně, a přidám baterku, která visí zezadu na vchodových dveřích, abych mohl prozkoumat jeskyně. Jakmile vyjdu před dům, uvědomím si, že denní světlo už pomalu slábne. Tu baterku budu potřebovat už jen proto, abych našel cestu domů. „Myslel jsem, že tu budeš dřív,“ říkám.

„Čas přílivu a odlivu, vzpomínáš? Říkala jsem ti to. A vůbec, napadlo mě, že bychom se ještě mohli jít podívat na vydry. Nemělo cenu kvůli tomu chodit dřív.“

„Vydry. Skvělý,“ odvětim a snažím se znít nadšeně. „Ale co ty jeskyně? Neměli bychom jít nejdřív tam? Než se setmí?“

„Nebojíš se tmy, že ne, měšťáku?“ zašklebí se Meg. Rozhodně je to úšklebek.

Střelím po ní, jak doufám, ostrým pohledem. „Přestaň mi tak říkat,“ řeknu a už jsem unavený z toho, jak mě tím oslovením shazuje. Jako bych jen proto, že si nerozumím se šesti druhy krabů a nežiju kvůli tomu, abych se stýkal s vydrami, nebyl nějak v pořádku. Odvrátím se a sleduju, jak letí racek. Přistává na střeše chaty. Dokonce odsud poznám, že mě pozoruje. I ostrovní ptáci se mnou mají problém. Povzdechnu si a otočím se zpátky k Meg. „Jeskyně jsou zajímavé, to je vše,“ řeknu.

„A vydry ne?“

Na okamžik se mi zdá, že strčit do Meg, aby spadla ze zídky, je dobrý nápad. „Podívej, já... Můžeme prostě jít?“

Meg seskočí dolů, vytáhne zpoza zídky velký batoh a hodí si ho přes rameno. „Věci na piknik a tak,“ povídá. „Upekla jsem brownies. A neboj se. Tentokrát žádné kosti z papuchalků.“ Zasměje se, jednou rukou si zaclo-ní zrak proti zapadajícímu slunci a podívá se za okraj útesu, směrem k moři. Když ruku spustí, v očích se jí odráží obloha, modrošedá a posetá zlatými pruhy. „Tak pojď,“ povídá. „Měli bychom vyrazit.“

Ideme jinou cestou než včera, dlouhé šplhání po ostrých kamenech jsme vyměnili za (dlouhou) rychlou

procházku opačným směrem – kolem Megina domu, z jehož komína se valí kouř, a podél úzkého pruhu pláže. Čím dál jdeme, tím méně je na pláži písku, zato ale více oblázků. Meg se chvíli plahočí napřed, asi se víc než na povídání soustředí na to, abychom se dostali tam, kam jdeme. Nebo se chce mluvení vyhnout. Je slyšet jen skřípání a klouzání našich kroků, vzdálený hukot moře a volání rozzlobených ptáků. S tím jsem prozatím spokojen.

Ani mně se moc mluvit nechce. A zvuky uklidňují víření mých myšlenek. Máma, táta, malý vetřelec, všichni jsou někde daleko. Naše stíny se přesouvají na bok od nás a jak jdeme, tak se prodlužují. Začínají se ohýbat a natahovat po stranách skalní stěny, jako by se také snažily dostat někam daleko. Ale můj sen a varování staříka před měsícem zůstávají se mnou. Musím se dozvědět víc. Dohoním Meg a srovnám s ní krok. Snažím se opatrně zeptat: „Tak jak se dneska má tvůj dědeček?“

Zase má oči jako mořský pták. Úzké, zlé. „Má se dobře,“ odpoví Meg. O trochu zrychlí, ale klopýtne, jak se jí noha smekne mezi oblázky. Zastaví se, balancuje na jedné noze a rozvazuje si tkaničky u tenisek. „Naboso je to mnohem lepší,“ pronese a přísně se podívá na moje ošoupané tenisky.

„U mě dobrý,“ opáčím.

Pokrčí rameny. „Jak chceš. Ale později si je budeš muset sundat. Pokud tedy nemáš rád promočené boty. Nebo si nechceš zahrávat se smrtí.“

O čem to zase mluví? „Hele,“ říkám. „Co je s tou lodí za domem? Jak to, že se tvůj děda začal chovat divně, když jsem se o ní zmínil? A ta věc s Vydrím měsícem – řekneš mi k tomu něco?“

Meg otvírá ústa, aby promluvila.

„Prosím tě,“ pokračuju, „vím, že je těžké o některých věcech mluvit, ale můžeš mi alespoň odpovědět na pár jednoduchých otázek?“

Zvedne boty, zadívá se na nohy a zajede prsty mezi oblázky. „Nejsou jednoduché,“ odpoví. „Tvoje otázky. Nebo odpovědi. Respektive, jsou a nejsou.“

Ztěžka vydechnu. No tak počkat.

„Musíme jít dál,“ říká Meg. „Ale dobře, pokusím se, jo? Ta loď byla dědova pýcha a radost. Nejlepší rybářská loď, jakou kdy měl. Dokonce se podílel i na její stavbě, pomáhal mu jeho starý kamarád, loďař Billy.“ Podívá se na mě. „To Billy mi to řekl – o té noci.“

Čekám. Když se znovu rozvykládá, slova z ní urychleně padají, jako by právě někde rozvázala pouta a uvolnila je.

„Děda vyjel na lodi,“ pokračuje. „Tu noc, kdy se máma s tátou ztratili. Neměl to dělat, bylo to už příliš nebezpečné, ale udělal to. Byla bouřka. Byl celé hodiny na moři a hledal tátu. Věděl, že mámu už nenajde. Lidé mu říkali, že tátu už taky ne. Že je to v těch podmínkách beznadějné. Měsíc slabě svítil. Byla mlha. Ale on neposlouchal. Jak by taky mohl? Byl to jeho syn.“ Meg se nadechne a na vteřinu zadrží dech. „Jeho loď uvízla na skalách. Nějak se mu podařilo dostat se na Skalní maják. Tam ho našli druhý den ráno, byl sotva naživu v tom chladu. Obviňoval se. Kvůli tomu, že nechal mámu – a taky tátu – ten večer odejít. Kvůli tomu, že se nevyhnuli skalám. Kvůli všemu. Když později zase nabral síly, vytáhl ten člun z přístavu a vlastně ho tam dolů mezi duny hodil a přehodil přes něj plachtu. Řekl Billymu, že se na tu loď už nikdy nechce podívat.“

Už nikdy v ní nevyplul, od toho dne už ani nikdy nelo-
vil na moři.“

„Páni,“ říkám. „Chudák.“ Udělal by to můj táta? Přemýšlím. Ohrozil by sám sebe, aby mě zachránil? Pochybuj. Zaháním tu myšlenku. Tady nejde o mě.

Vzduch je zničehonic chladnější a vlhčí. Ne vlhký jako od moře. Je to něco jiného. Vytahuju z tašky miku a oblékám si ji. Dávám Meg trochu prostoru. „Takže tvůj děda se s tím nikdy nevyrovnal, když přišel o tvého tátu?“ ptám se. „A tvou mámu. Proto je –“ hledám slova, „– no, někdy zmatený?“

„Ano. Ne. Ne tak docela. Jak jsem říkala, je to složité.“ Znovu ten pronikavý modrý pohled. „Prostě, když ti to řeknu, nesmíš říct ani slovo. Ani dědovi, ani NIKOMU jinému.“ Další tajemství, zase jak s těmi vydrami. Ale tentokrát jsou její oči připomínající oči mořských ptáků jiné. Vypadá to, že je v nich mořská voda a hrozí, že se Meg rozlije po tvářích. Stojí klidně a kroutí hlavou. „Předtím byl v pohodě. Sice plakal, a to hodně. Ale zvládal to. Kvůli mně. Říkal, že máma a táta jsou pořád s námi, chápeš, všude kolem nás. V rostlinách, v květinách, v mořských tvorech. Ve všem. Má takovou teorii... že jsme všichni propojeni. Všichni jsme součástí přírody kolem nás.“ Mávne rukou. „Byl skvělý. Je skvělý. Snažil se mi všechno vynahradiť. Užili jsme si spolu spoustu srandy. Naučil mě hrozně moc věcí.“ Pramínek vlasů jí vlétne před ústa. Přitáhne si ho, žvýká ho a vyplivne. „Něco se děje, Luku,“ pokračuje. „Něco se změnilo. Někdy je to pořád děda, ale jindy je jako... nějaký malý ztracený kluk. Je vystrašený a zmatený, prostě není se mnou. A čím dál častěji je zpátky tam v tu noc, jako by se

to dělo právě teď. Jako by musel jít hledat mámu a tátu pořád znovu a znovu.“ Meg ukápne velká slza a stéká jí po straně nosu. Utře si ji a šeptem pokračuje: „Někdy si myslí, že já jsem máma.“

Přikyvuju. I když mě Meg nevidí. Ten den na vrcholu útesu. Byl jsem David. Jeho syn. Snažil se mě zachránit. Myslím na svou mámu, jak bych si přál, abych se k ní mohl dostat. Abych ji mohl zachránit před tou temnotou v jejím nitru. Myslím i na tátu, jak bych si přál, aby se vrátil a zachránil nás oba dva. Srdce se mi svírá.

Meg ještě pokračuje: „Poslední dobou je děda posedlý různými věcmi. Počasím na ostrově, fázemi měsíce.“ Odmlčí se a podívá se na mě. „To bednění na oknech...“ Znovu přikyvuju. „To je proto, aby se děda celou dobu nedíval. Na znamení. Říká jim varování.“

„Jaká varování?“

Meg krčí rameny a vrtí hlavou. „Nějaká mlha, něco, o čem si myslí, že by se v noci mohlo dostat dovnitř okny... Já nevím. Nedává to moc smysl.“ Usměje se. Je to jemný úsměv, který mě zahřeje uvnitř. „Jak jsem říkala, je to skvělý vypravěč. Vždycky byl. Asi se mu to tak nějak smíchalo se skutečnými věcmi. S těmi smutnými.“

„Nemohl by mu někdo pomoci?“ ptám se. „Myslím doktor nebo někdo?“

„Ne.“ Meg se otočí čelem ke mně. „Žádní doktoři. Dali by ho do domova. Jako to udělali s jeho kamarádem Billym. Billy to zvládl, myslím, že měl společnost docela rád. Ale děda by takový přesun nepřežil. Ostrov je jeho život, všechno, co kdy poznal...“ Znovu se zadívá na svoje nohy. „A mě by dali do domova taky.“

„A nemáte třeba někoho dalšího? Další rodinu nebo tak něco?“

„Já jsem dědova rodina,“ odsekne a její slova jsou jako šlehnutí bičem. „A on je ta moje.“

„Jasně,“ řeknu. „Jen mě napadlo, chci říct –“

„Zapomeň na to, jo?“ Meg mě popadne za ruku. „S dědou budeme v pohodě. Jako vždycky.“ Pak zmlkne. Jdu za ní a najednou mě tíží cizí starosti místo mých vlastních. Moje máma je alespoň pořád někde nablízku, i když občas nevnímá. A tátu mám taky. I když na mě asi zapomněl. Ale Meg, jak dlouho bude ještě trvat, než bude na světě úplně sama? Dívám se na její svěšená ramena a taky mlčím.

Uprostřed mlčení je najednou něco nového. Hluboké dunění, které je čím dál hlasitější, jak postupujeme kupředu. Je to voda. Hodně vody. Blízko. Velmi blízko. „Dívala jsi se na čas přílivu?“ ptám se a snažím se zakrýt náznak strachu ve svém hlase. Meg po mně strelí pohrdivým pohledem. Alespoň už je to zase ona.

Dívám se po okolí a hledám únikové cesty. Žádné tu nejsou. Stěna útesu je tu strmá a na druhou stranu je jen moře. Oblázková pláž je tmavší a kluzká, i když je příliv daleko. Údajně. Po oblázkové pláži jsou rozesety velké kusy mechovitých balvanů, jako by je vzduchem vrhl nějaký obr. Mezi nimi se nachází kaluže vody. Meg ukazuje před sebe, za další dlouhou zátoku. „Za chvíli uvidíš.“ Usměje se. „Je čas vyzout ty tenisky, měšťáku.“ Nechávu to oslovení být.

Šestnáctá kapitola

Tiše čekáme, až se objeví vydří rodinka, shrbeni dole za dřevěnou loďkou. Jsem unavený a šťastný, že jsme chvíli v klidu. Sleduju, jestli se v mořské trávě nezachvěje fousatý čumák. Jestli se neobjeví valící se klubko končetin, ocasů a černých korálových očí, které se vyřítí zpoza kamenů. Přemýšlím o matce mláďat, jak je asi velká. Jestli vycítí naši přítomnost a popožene mláďata do bezpečí. To matky dělají.

Překvapí mě, jak moc jsem zklamáný, když se nic neděje.

Slunce tu vždy nečekaně zmizí, což mě stále překvapuje. Noříme se do slabého měsíčního světla. Zneklidňuje mě to. Vzpomenu si na mámu, která je stále sama na chatě, a doufám, že se příliš neponořila do svého vlastního slabě osvětleného světa, protože tam nejsem, abych ji rozptýlil.

Šťouchnu do Meg a pokrčím rameny. „Neměli bychom už jít?“ zašeptám.

Možná si Meg taky dělá starosti. Poklekne a naposledy si prohlédne zátoku. „Dobře,“ odpoví. „Nevadí. Můžeme se vrátit zítra.“ Podívá se na mě. „Uvidíme se u vaší branky. Kolem desáté? Jestli chceš.“

Přikývnu. „To by mělo jít,“ řeknu. Možná mi ostrov – a jeho divocí obyvatelé – přirůstá k srdci. Uvidíme.

Ze dveří loděnice do tmy září proud sytě žlutého světla a táhne se až k nám, když obcházíme útes směrem k zátoce, kde bydlí Meg. Strčí mi batoh do ruky a urychleně pospíchá směrem k domu. „Dědo!“ volá. „Dědečku!“ Vklouzne dovnitř a za pár vteřin se objeví s baterkou v ruce. „Není tady! Dědo!“ křičí. „To jsem já, Meg. Jsem zpátky. Kde jsi?“

Z dun se vypotácí stín, zrovna když dojdu k Meg. „Byla jsi pryč,“ řekne stařík, hlas má vysoko posazený a jeho bledá tvář se přízračně odráží v záři baterky. „Byla jsi pryč, Catherine.“ Meg mu položí ruku kolem ramen a druhou rukou mi naznačí, abych ustoupil.

„Je mi to líto,“ řekne. „Teď jsem tady. Pojď dovnitř.“ Ani se neohlédne a dveře loděnice se s prasknutím zavřou. Noc kolem mě sametově zčerná, jako by i měsíc byl pohlcen dovnitř loděnice s Meg a Sethem. Ze zabedněných oken neuniká ani kousek světla. Pomyslím na strach za zaslepenými skly. Znovu přemýšlím, kolik toho je v Sethově skomírající mysli skutečného. Nejspíš moc ne. To mě uklidňuje. Ale je to smutné.

Písečné spirály – malý, zlomyslný poryv větru, který smete mé dobré pocity z dnešního dne. Připadá mi to záměrné. Nad tím vším se vznáší křik ptáka: pronikavý a vyděšený. V uších mi dnes podruhé zazní tlukot srdce, hluboce a s ozvěnou, jako tóny basové kytary. Musím jít domů.

Hodím Megin batoh na práh a ve svém hledám baterku. Je vybitá. No jistě. Nezbylo nic, co by mě doprovodilo nahoru po strmé skalní stezce k chatě. Většinu cesty procházím s úzkostí zbystřenými smysly. Zvládám to v rekordním čase.

V kuchyni je teplo a voní jídlo, máma vařila. Něco kořeněného a sladkého. Určitě moje oblíbené kuřecí kari. Stůl je prostřený – talíře, příbory, sklenice. Dala si opravdu záležet. Podívám se na hodiny, je půl deváté. Ještě později, než jsem si myslel. Moc pozdě. Máma se snaží a já jsem to všechno pokazil.

Sedí na gauči v obýváku s notebookem na klíně. Odstrčí ho stranou a postaví se. Je oblečená. Její tvář je méně bledá, jako by dnes strávila nějaký čas venku na sluníčku. „Luku,“ řekne a zkoumá mě pohledem. Bojí se, jestli nejsem zraněný. „Je tak pozdě...“ Ramena jí poklesnou úlevou.

„Já vím,“ povídám. „Je mi to vážně líto, mami. Ztratil jsem pojem o čase.“

Chabě se usměje. „Takže ses bavil? Tenhle ‚nudný ostrov‘ nakonec není tak špatný?“

Oplatím jí úsměv a přikývnu. „Možná,“ odpovím. Cítil bych se líp, kdyby se naštvála. Chci, aby se naštvála. Místo toho se ke mně natáhne a chvilku mě objímá. Což je lepší. Už je to dlouho, co to udělala naposledy. Připadá mi křehká, samá kost. *Musí víc jíst.* Možná je její dnešní vaření bod zlomu, třeba ostrov působí jako kouzlo, jak říkala. „Udělala jsi večeri,“ říkám, „je to kuřecí kari?“

Máma přikývne. „Tvoje oblíbené. Možná už bude trochu vysušené.“

„Díky, mami. Voní úžasně, pojďme se najíst.“ Je to příjemné sedět naproti mámě v teplé kuchyni a společně jíst. Skoro jako za starých časů. I když většinu jídla sporádám já.

Mám nutkání povyprávět jí o Zátocě papuchalků, o jeskyních, o vydrách. Cokoliv, co by ji mohlo zaujmout, co by mohlo udržet její pozornost, aby se mi zase neztratila. Myslím na malé akrobaty, kteří se zmítají ve vodě. Nebojí se, jsou volní. A vybaví se mi taky Megin pohled připomínající mořského ptáka. Mohl bych jí vyprávět alespoň o Meg a jejím dědečkovi. Ale neudělám to. Nevím proč. Možná je chci jen pro sebe.

Je to něco jiného než můj pokažený život doma. Nebo se možná bojím, že bych jí nechtěně prozradil staříkova varování – jeho strach, strach, kterého se *nedokážu* zbavit. Máma nepotřebuje další starosti.

„Kuře je skvělé,“ říkám a vyškrábu poslední zbytky omáčky. Máma sebou, jak skřípu vidličkou po porcelánovém talíři, škubne.

„To jsem ráda. Snažila jsem se, aby bylo výborné.“ Odnese servírovací mísu do dřezu, zapojí konvici a znovu se posadí. „Mám nějaké novinky, Luku.“ Položí svou ruku na mou. „Krásné novinky.“

„Přijede táta?“ Slova znějí prázdně, dokonce už když mi vycházejí z úst. Nenávidím se za to, že doufám.

Máma zavrtí hlavou. „Ne, ale dnes ráno poslal mail. Nám oběma.“ Poohlédnu se po svém notebooku a pak si vzpomenu, že jsem ho nechal na posteli, potřeboval nabít. Pozoruju mámin obličej. „Jennino miminko už je na světě, Luku.“ Na tváři se jí objeví úsměv. Přes stůl cítím, jakou velkou námahu ji to stojí. „Máš sestřičku.“

Z konvice se vyvalí pára. Automatický vypínač sepne, v tiché místnosti je hlasitý. Pára se mi hromadí také v hlavě. Prudce odstrčím židli. Vrzne o dlážděnou podlahu. „Není to moje sestra!“ zasyčím. „Nemá se mnou nic společného!“

„Luku, zlatíčko, sedni si. Prosím.“

„Teď už je jen malá šance, že se s tátou ještě někdy uvidíme.“ Bouchnu do stolu. Talíře se zachvějí. Můj nůž a vidlička vyskočí do vzduchu a zase s rachotem dopadnou zpátky. „Teď když má ji.“

„Vím, že je to těžké, Luku. Já to chápu. Je to těžké pro nás oba. Ale to miminko je tvoje sestra. Vlastně nevlastní sestra.“ Její hlas je tenký, napjatý. „I když si myslím, že nikdo není ‚cokoliv napůl‘. To nejde. Je to miminko tvého táty, stejně jako ty. A nic z těchto... problémů není její vina.“

„Ne!“ vykřiknu prudce. „Všichni víme, kdo za to může. Za ni.“

„Přečti si tátův vzkaz. Nemůže se dočkat, až malou představí jejímu staršímu bratrovi. Zařídí, aby to bylo velmi brzy. Slibuje to.“

„V žádném případě.“ Popadnu špinavé talíře, prasknu s nimi do dřezu a otočím kohoutkem. Mámino nedojedené kari sklouzne do mísy a zbarví vodu do barvy staré krve.

„Pojďme to probrat, zlatíčko,“ naléhá máma.

„Nemám k tomu co říct.“ Natáhnu se pro nože a vidličky, hodím je do tmavé vířící vody a dívám se, jak odtéká. Uprostřed mého zeleného talíře jde vidět zubatá prasklina. Když ho zvedám z mísy, rozpadne se na dvě části. „Slova to nespraví.“

Dívá se na mě. „Ale ano,“ řekne trochu pozměněným hlasem. Jako by to byla otázka. Nebo přání. „Mohla by.“

„Ještě jednou díky za večeři, mami,“ řeknu. „Jsem zničený, jdu si lehnout.“ Když dojdou ke dveřím, uslyším její povzdech a ohlédnu se. Sedí tam schoulená jako vypuštěný balonek. *Pěkně, tati. Pěkně, Luku.*

Za oknem je strašidelně tichá noc a měsíc září obzvlášť jasně. Nespím. Ležím a poslouchám, jestli máma ve vedlejším pokoji nepláče. Děsím se toho. Neslyším nic, což je ještě horší.

Někdy mám pocit, že uvnitř zkameněla, jako by ji uvěznila nějaká hloupá pohádková kletba. Já jsem součástí té kletby. Vím, že jsem. Jsem stejný jako táta. Říkají to všichni. Celá jeho mezinárodní rodinná směsice je přímo tady, jako mapa světa v kůži, kostech a vlasech.

Po mámě ani stopy. Dělala si z toho legraci, jak je to nespravedlivé, když všecku těžkou práci s mým růstem měla ona. Děda říkával, že jako bych tátovi z oka vypadl. Býval na to tak pyšný. A já taky. Pokaždé, když se na mě máma podívá, vidí *jeho*. Není divu, že nemůže zapomenout, že se nemůže vzpamatovat, když je se mnou.

A co to zbrusu nové dítě? Je taky jako táta? Jako já? Pyšný otec nepochybně poslal jeho fotku v mailu.

Měsíc se prodírá dovnitř skrz tenké závěsy a odráží se od stříbrného víka mého notebooku. Dráždí mě.

Vylezu z postele a strčím notebook – a svou takzvanou sestru – pod postel. Tak daleko, kam jenom dosáhnou. Až se zvedne prach a dostane se mi do krku.

Jdu si do koupelny pro sklenici vody a tiše našlapuji kolem máminých dveří po prastaré dřevěné podlaze. Z jejího pokoje stále není nic slyšet. Na polici nad zá-

chodem leží plastová lahvička bez víčka. Na jejím bílém hrdle ulpívá několik zlatých kapek. Mámin nový zdravý rozjasňovač. Jen další lež. Vracím se do postele a přetáhnu si peřinu přes hlavu.